

world sights

Ce ai făcut în seara dinaintea de a urca până pe Makalu?

În seara premergătoare ascensiunii vârfului, am ajuns la 7.800 m, înălțimea pe care o stabilisem pentru ultima noastră tabără de altitudine. Locul nu era prea prietenos, panta era delicată, zăpada cam instabilă. De fapt, a trebuit să mă asigur cu coarda, așa cum eram în sacul de dormit, de teamă că poate undeva noaptea, o rafală puternică de vânt ar fi putut să mă arunce în neant, împreună cu micul cort în care mă aflam. Am dormit cu hanul pe mine. Ce-i drept, dormit e mult spus pentru că la altitudinea respectivă nu prea poți să dormi. Nu mai dormisem niciodată atât de sus. Aveam un oarecare disconfort psihic din pricina asta. Zona de la peste 7.000 m este generic numită de alpinisti "zona morții". De aici în sus corpul uman nu se mai poate acclimatiza. Cu fiecare moment petrecut acolo, mori câte puțin. La peste 7.000 m, în ascensiunea finală a vârfului, trebuie apoi să urci și să cobori cât mai repede pentru a te expune cât mai puțin. Am încercat să îmi fac o supă. Nu pot să beau decât lichide la o astfel de altitudine; corpul meu nu digeră altceva. Să stai hidratat e o condiție absolut esențială pentru a avea șanse de reușită (trebuie să bei cam șase, șapte litri de lichide pe zi). La un moment dat, am vârsato în cort. Din fericire doar puțin pe sacul de dormit, restul pe jos. Nu am avut energie să mă enervez. A înghețat destul de repede. Dar acolo sus orice acțiune pe care o faci este atât de oșobitoare, îți sugerează toată puterea din tine. Orice gest în plus te poate afecta mai târziu. Iar gazul din mica butelie trebuie consumat cu responsabilitate. Am plecat spre vârf cam pe la ora patru dimineața. În ascensiunea finală se pleacă întodeauna noaptea pentru a avea îndeajuns timp să te întorci pe lumină. Voiam să plec inițial pe la două, dar era mult prea frig, poate cea mai geroasă noapte din viața mea. În jurul orei 14, am atins vârful, dar ascensiunea până acolo este în sine o altă poveste...

Ați plănuit de la început escaladarea fără serpași și alte ajutoare sau pur și simplu s-a întâmplat la fața locului?

Pe Makalu, ca de altfel în toate ascensiunile mele, nu am folosit oxigen suplimentar sau serpași. Oricum, asta e o decizie ce ține de strategie și de logistică. Nu poți, de exemplu, să te decizi în tabăra de bază că vrei serpași. Pentru că serpași nu cresc în copaci, și oricum nu sunt copaci la 4.800 m. Din Lukla am luat un elicopter până în tabăra de bază,

iar apoi tabăra de bază avansată, la 5.600 m, am stabilit-o cu ajutorul unor porteri. Am avut cam 1.200 kg de echipament și mâncare cu noi și bineînțeles, nu aveam cum să le căram acolo singuri. Echipa noastră a fost completată de doi oameni și prieteni extraordinari, Kumar și Lhakpa, bucătarul și respectiv, ajutorul de bucătar din tabăra de bază avansată.

Cum va întâmpina Nepalul și cât de pregătită este această țară de a susține alpinismul în ceea ce privește infrastructura, disponibilitatea oamenilor de a ajuta și modul de intervenție în caz de urgențe (medicale de exemplu), fiind cont că e o țară săracă, dincolo de a fi o Mecca a alpinistilor?

Infrastructura pentru activități ce presupun o doză de aventură (alpinism, trekking, white water kayaking, bungee jumping, bird watching, jungle's safaris) este destul de bine pusă la punct în Nepal. Oricum, trebuie luat în considerare și faptul că în toată țara nu există decât câteva (puține) site de kilometri de drumuri. Cu un depozit de aproximativ 5.000 de dolari americani, poți să îți securizezi un elicopter care să intervină în caz de urgență. Totuși, faptul că lași banii în Kathmandu nu îți garantează că va veni exact atunci când ai tu nevoie. Sunt doar câteva elicoptere în tot Nepalul, în special vechi aparate rusești dintre care unele au făcut războiul din Afganistan și acum sunt folosite în special pentru transporturi comerciale. Mihnea și cu mine am participat chiar la o operațiune de salvare în Annapurna anul acesta, elicopterul urcând maxim la 6.400 m (golit de tot ce avea în plus în el: scaune, greutate etc.) și doar cu doi salvatori la bord. La altitudinea respectivă, aerul este atât de rarefiat, încât elicele nu au în ce să "bată". Răspunsul, pe scurt, ar fi să nu te bazezi pe ajutor exterior căci cel mai probabil va veni prea târziu. Sunt totuși, câteva cazuri, extrem de puține, ce-i drept, în care s-au efectuat niște salvări incredibile.

Pentru cei ce vor să vă urmeze exemplul, îni puteți povesti cât, cum și unde vă antrenați înainte de această victorie?

În oras, cam trei ore pe zi, antrenament la sală de fitness, înot sau cu panoul de escaladă, mult cardio. Pe munte, în weekend, trasee de alpinism sau ture de duranță/rezistență. Pentru următoarea expediție voi mări ponderea zilelor petrecute pe munte pentru antrenament. Dar dincolo de fizic, mentalul este cel mai important, el face diferența.

E Nepalul o destinație în sine sau acolo contează doar munții?

Nu cred că aş exagera dacă aş spune că Nepalul nu este o destinație, ci o revelație. Dacă ai mințea și sufletul deschise pentru asta. Asta dacă încerci (și mai și reușești pe deasupra) să privești lucrurile și din altă perspectivă decât cea "vestică", capitalistă. Lăsând munții la o parte, Nepalul înseamnă un melanj extraordinar de culturi diferite, religii care coexistă, experiențe... mirare după mirare... Cred că în momentul în care încetăm să ne mai mirăm, murim câte puțin.

Ce echipament ai folosit și cât de frig e acolo sus?

În afară de echipamentul specific unei expediții alpinistice obisnuite, se adaugă lucrurile particulare pentru ascensiuni la peste 7.000 m: bocanci de altitudine, costum de puf etc. Am întâlnit în noaptea vârfului probabil cele mai joase temperaturi la care am fost expus până acum. La mână ai un ceas cu

termometru, dar este sub câteva straturi de îmbrăcăminte, deci nu arată o temperatură reală. Am avut în bocanci și în mănuși niște încălzitoare. Pliculele cu o substanță chimică care la contactul cu aerul formează o reacție care degajă căldură cam până la 40°C pentru vreo șase ore. Eu nu am simțit căldură, dar în mod sigur, aceste pliculele m-au ajutat să previn înghețul. E așa de ușor să te întorci degerat de acolo, îți poate lua numai câteva secunde. Ideea nu e cât de frig este acolo, ci dacă ție îți va fi frig sau nu.

Cea mai mare realizare a expediției o știi, dar există și regrete?

Dacă e să mă refer strict la partea expediției care a inclus ascensiunea lui Makalu (eu am stat în total patru luni în Himalaya anul acesta), pot spune că nu am absolut niciun regret. Am urcat vârful într-un timp extrem de scurt, la douăzeci de zile din momentul în care am ajuns în tabăra de bază. De obicei, pentru un vârf de înălțimea lui Makalu îți ia cam treizeci, treizeci și

cinci de zile. Atât Mihnea cât și eu ne-am întors teferi, ceea ce este cel mai important. Îmi pare rău că nu a putut fi cu mine pe vârf, merita pe deplin, dar nu aş putea spune că este un regret. Este un fapt. Așa se întâmplă lucrurile uneori la altitudine. Dar asta nu înseamnă că el a avut o contribuție mai puțin importantă la succesul expediției noastre. Eu, de exemplu, după Makalu, am mers apoi direct în Pakistan pentru a încerca, pentru a doua oară, vârful Gasherbrum 2, 8.035 m (îl mai încercasem și anul trecut). Iarși, a trebuit să mă retrag de la aproximativ 7.000 m, pentru că așa au impus condițiile de pe munte.

Cât de mult contează o relație de prietenie într-o asemenea expediție?

Moșul în care interacționezi cu partenerul tău și de aici acțiunile pe care le faci sau nu le faci, ca echipă, pe munte, determină succesul sau eșecul și uneori fac diferența dintre a te întoarce de acolo sau nu. Pentru mine, pe Makalu, Mihnea a fost partenerul și prietenul perfect.

